

NØVN

Minningarorð um John B. Hansen

John Børge Hansen – í dagligari talu bara John B. – andaðist í summar tann 11. juli. Hann hevði fyllt 73 í august.

John var sonur Børge og Ellen Hansen úr Keypmannahavn. Hann kom í samband við Føroyar, tá hann gekk í barnaskúla. Tá kundu børnini í sumarfrítíðini sleppa at ferðast nakrar dagar ymsastaðni í Danmark. Hann kom tá út á ein bóndagarð á Mors. Fortaldi ofta, hvussu stuttligt hetta var. Seinri í lívinum fekk hann samband við tey aftur.

Tá John kom í skúla ein dagin, sat ein maður inni í skúlastovuni. Hesin hevði lisið í einum blaði, at tvær familjur í Føroyum ynsktu at taka ímóti tveimum børnum í summarferiuni. Hetta vísti seg at vera ein stjóri á eini størri fabrikk, sum vildi »sponsorera« tveir næmingar til Føroyar. Treytin var, at tá teir komur aftur, skuldu teir koma út og siga honum frá ferðini. Klassin bleiv spurdur, um hvør hevði hug at fara. John og ein annar drongur høvdu hug at fara. Soleiðis komu teir til Føroyar. John til Louisu og Alfred í Króki og hin drongurin til beigga Louisu. Tá so John kom heimaftur, var tað fyrsta hann gjørdi, at súkkla út til stjóran og fortelja um túrin.

Louisa átti trýggjar gentur, men ongan drong. John bleiv so væl móttikin, at tey sóu hann sum sín egna son. Hetta bandið millum John og familjuna í Króki var framúr og sæst kanska best í tí, at Jacobina og John kallaðu næstu gentuna, sum tey finga, Louisa. Eitt stuttligt við hesum er, at einaferð lá tað soleiðs fyri, at tað stóð Louisu í boði at keypa húsini hjá teimum, sum hon nú býr í.

John sigldi við Dronning Alexandrinu, og hvørja ferð skipið kom á Havnina, vitjaði hann tey.

Meðan Johan siglidi við Dronning Alexandrinu, kom hann at kenna nógv ferðafólk. Har ímillum var ein vinkona hjá Jacobinu, sum visti eitt sindur um John. Tá tær so fóru ein túr við Dronning Alexandrinu, bleiv ein neisti tendraður ímillum Jacobinu og John.

John giftist við Jacobinu úr Klakksvík í 1972. Jacobina er dóttir Jacob Andreas og Fridu. Hann var úr Kunouy og hon av Vatnsoyrum.

John var ein persónligheit, sum upplivdi nogv her í lívinum. Hann ferðaðist víða um, hitti og kendi nógv fólk, hevði nógv ymisk stórv og hevði eina breiða vitan. Honum dámdi væl fólk og dugdi væl at koma í samband við tey.

Eitt skifti var hann og arbeiddi á prentsmiðjuni »Røddini« úti á Skála, og kom hann tá í samband við manningar umborð á russiskum skipum. Russararnir vóru ikki so

væl fyri. John sum dugdi nakað av russiskum, fór og samlaði klæði til teirra.

Hann hevði gott málorya og kláraði seg í fleiri málum, m. a. enskum, týskum og sponskum.

Eirtt dømi um, hvussu lætt hann hevði at kontakta fólk. Hann arbeiddi á flakavirkinum á Kósini, tá ein portugisiskur bátur lá við bryggju á Kósini. Har umborð vóru nakrir sjómenn, sum keddu seg og dugdu ikki at tosa við nakran og ikki vistu, hvat teir skuldu finna uppá. John setti seg í samband við teir og fór ein biltúr við teimu norð-

ureftir og visti teimum smábygd-irnar í Norðoyggjum.

Ein søga, sum honum dámdi so væl at siga frá, var tá hann var í Ísrael og ferðaðist í ferðalagi hjá Svenning av Lofti. Á einum hotelli í Jerusalem arbeiddi ein palistinesi. Teir komu í prát, og endin var, at hann bjóðaði honum og Jacobinu heim til eina máltíð. Tey sluppu um girðingarnar uttan nakað. Tey vóru sera gestablið og visti teimum runt har á staðnum.

Hendan trongdin at koma í samband við fremmandafólk, at fáa tey at kenna seg væl og at vísa

teimum landið, tað lá honum altíð fremst á hjarta. Hann dugdi eisini væl ta formellu síðuna av tí. Hann var høviskur, dugdi og dámdi væl at flenna og hevið altíð onkra góða søgu at fortelja. Minnið var so einastandandi. Hann hevði eisini detaljurnar við, tá hann segði frá onkrum, sum hann hevði upplivað, eisini um tað vóru 40 ella 50 ár síðani, tá hann sigldi úti.

Hesir eginleikar komu til sín fulla rætt, tá hann í fleiri á hevði starv umborð á Norrønu, har hann tók sær av ferðafólki. Hann var í fullum starvsbúna og kundi tosa

við øll.

Tá ið hann kom í land av Norrønu, var hann ofta biðin til ferðaleiðara, tá bussar koyrdu fólk av ferðamannaskipum.

Seinru árinum var hann parkeringsvørður í Klakksvík. Tað er ikki altíð líka stuttligt at geva fólk bót, men hann gjørdi tað av heilum huga og gjørdi ikki mun á vinum, familju ella fremmandafólki. Øll skuldu viðfarast eins. Hetta starvið røktaði hann eisini væl, serliga eftir at hann beliv pensjónistur og fekk skila á perkeringarnar. Dagarnir vóru ikki so langir, og slapp hann at vera har, sum hann hevði tað best: úti millum fólk.

John var ein trúgvandi persónur. Hann bleiv umvendur eitt árið á samfelgasstevnu í Klakksvík. Hetta kom at merkja hann sum persón og hetta vísti hann allastaðnis, har sum hann ferðaðist.

John og Jacobina ognadu sær eini summarhús úti í Grøv, sum tey hugnaðu sær í tá til bar. Eisini her kom tað fyri, at tey leigaðu húsini út til ferðafólk. Heima høvdu tey eisini B&B. Hetta gjørdi John til tað síðsta, tí at tað var tað, sum hann vildi.

Seinasta árið hjá John var ikki lætt vegna sjúku, men vit mugu beundra hansara mót og lívsvilja. Hann átók sær uppgávur, sjálvst um orkan var lítil gavst hann ikki at leggja ætlanir.

Hann hevur sagt í almennum samanhangi, at hann heur skrivað niður hendingar úr lívinum, sum hann kundi hugsað sær at sæð í bók. Bókin kom ongantíð, men um hon kemur, so eru góðar søgur í væntu.

John segði mangan, tá vit vitjaðu hann, at hann var tilreiðar, billettina hevið hann orðnað.

Jacobina og familjan hava msit nógv, og saknurin verður stórur. Børn og verbørn og abbaðørn høvdu so stóra gleði av honum. Vit biðja Harran um at ugga og troysta tey øll. Familjurnar hjá okkum hava altíð verið so nógv saman, so saknurin er hjá okkum øllum. Men vit gleðast um minnini og um vónina og takka fyri tíðina, vit finga saman við John Børge Hansen.

Maria Marsten við familju